

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEÉ, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, **grootte Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week 6 francs per jaar.

Een " " " " 2 " " " "

Een " " " " 4 " " " "

Een blad afzonderlijk 1 25 centimen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen 1 25 centimen per drukregel.

Reclamen, vomissen en andere artikels voorraan of midden in het blad : 1 fr. den drukregel.

TONGEREN. DEN 18 APRIL.

Van alles wat.

Iets wat aardig is, dat is dat onze geuzenbladen groot en klein, alle weken schreeuwen alsof zij in een mes hingen, over hetgeen zij noemen de klerikale schandalen. Is er ergens een katholiek, een koster of een broeker die maar eenigzins beschuldigd wordt van den geringsten misslag begaan te hebben, dan is u dat in die eerlijke gazettes en karillon dat zij zoudt zeggen het einde van de wereld is nabij. Maar gebeuren er honderd grove schandalen in den geuzen wereld, o daarvan mag niet gesproken worden!

Wij willen niemand verschoonen; een katholiek kan een misslag begaan gelijk iedereen. Er zijn wel afgevalen gersten geweest (tusschen de engelen des hemels, en tusschen de twaalf apostelen die Christus zelf uitgekozen had heeft men eenen verrader gevonden. Zou het dan te verwonderen zijn dat men tusschen zooveel duizende priesters er gene vond die onwaardig zijn van de heilige bediening die zij vervullen?

Maar betaamt het wel aan de geuzen in het algemeen en aan de geuzen van Tongeren in het bijzonder, den steen te werpen van eenen katholiek die eenen misslag doet?

Wanneer een priester valt, hetgeen goddank zoo zeldzaam is dat wij ons niet herinneren het in onze stad gezien te hebben, dan legt de Kerk hem eene welverdiende straf op, zij verwerpt hem als eenen onwaardige en zij doet hem zijne misdaad in de eenzaamheid gaan uitboeten.

Doet de geuzerij ook zoo met hare ruige schapen? Of verre na niet. Wij zouden daarvan talrijke voorbeelden kunnen aanhalen zonder zelf uit Tongeren te gaan. Wat dunkt er u van, heeren der liberale associatie van Tongeren? Zoudt gij niet voorzichtigter handelen met daarover te zwijgen?

Men zou zeggen dat het tongersch geuzenblad betaald is om de onnoedige schoolmeesters onder leerlingen te verdedigen. Scholen afschaffen: die gene leerlingen tellen, dat is een schande, dat roept wraak naar den hemel, volgens het geuzenblad.

Dat heel geschreeuw zal het ministerie niet betletten zijn werk voort te zetten. Het katholiek government wil niet dat de menschen die alreeds door den slechten tijd zoo diep geslagen zijn, gedwongen worden van renteniers te betalen die niet de minste diensten bewijzen.

Als het geuzenblad maar kan spreken van het zoogezegd schandaal van Brugge, of van andere dingen van dien aard, dan is het gelukkig genoeg. Maar als de *Postrijder* spreekt van de openbare werken der stad, of van den vieren staat waarin de liberale regering de gemeentezaken gebracht heeft, dan zwijgt het geuzenblad alsof het de stem verloren had.

Vindt het geuzenblad misschien die taak te moeilijk en te gevaarlijk om ze durven te ondernemen?

Men heeft over eenige maanden aangekondigd dat er een parlementair onderzoek zou voorgesteld worden over den toestand van den landbouw.

Vandaag is dit voorstel een voltrokken feit; de centrale sectie der Kamer heeft zich eergisteren verenigd, om het onderzoek voort te zetten over het invoerrecht op de vreemde granen, voorgesteld door de afgevaardigden van Nyvel.

Zij heeft besloten met 4 stemmen tegen 2 (M. de Lidckerke en Dumont.) dat zij een voorstel zou doen aan de Kamer om het hooger genied

onderzoek in te richten, alsmede over den toestand der nijverheid.

MM. Malou en Nothomb zijn de peters van dit ontwerp; zij hebben hardnekkig geweigerd de invoerrecht te stemmen, voorgesteld door MM. Dumont en consoorten; zij hebben volgehouden dat deze maatregel in niets voordelig zou zijn aan den landbouw.

Zij hebben daarenboven bevestigd dat in Frankrijk de verhooging der rechten, onlangs gestemd in niets voordeel zou bijbrengen aan de landbouwers.

« Laat ons den uitslag afwachten van de proefneming, hebben zij gezegd, en dan zullen wij zien. »

De centrale sectie, die M. Schactoen tot verslaggever heeft gecoörd, zal dus een onderzoek voorstellen.

Het is waarschijnlijk dat dergelijk voorstel door de Kamer gestemd zal worden; alleen M. Bouvier zal er niet te veel plezier over hebben want het onderzoek zal veel pleziers en mag niet langer duren dan een jaar.

Weest dus gerust, belastingbetalers, de daden der Washer's en der Berg's zullen niet hernieuwd worden, ten nadele uwer lieve beems...

Iedereen keer dat er een gemeente gemachtigd wordt hare officiële school af te schaffen en de vrije aan te nemen, gaat er in de liberale drukpers een g schreeuw op, dat g er uwe zinnen zoudt van verliezen, indien dit geschreeuw niet reikt door een luid nationaal bravo verdoofd werd.

De liberale blad-overschrijvers moedwillig waarom die officiële scholen worden afgeschaft.

In de gemeente school van Viermaal-Roodt tellt men geen enkel kind, terwijl er 80 kinderen de vrije school volgen;

De officiële school van Ottergem telt maar 12 leerlingen; in de vrije zijn er 52;

De gemeenteschool van Berbroeck heeft slechts 15 leerlingen; in de vrije scholen bevinden er zich 85.

In de officiële school van Exel: 10 leerlingen; in de vrije: 160;

De officiële school van Kintroy is slechts bevolkt door de kinderen van den onderwijzer; de vrije school telt 50 jongens en 70 meisjes;

Te Ordingen telt de officiële school 7 leerlingen en de vrije 52;

De gemeente school van Klein-Bregel heeft geen enkelen leerling, terwijl er 68 zijn in de vrije school.

En toch durven de liberalen schreeuwen!

Gelukkig dat de natie in deze zaak zooveel gezond verstand aan den dag legt!

De waarheidslievende organen der liberale drukpers, hebben weer koor op de molen. De *Opinion liberale* van Namen kondigt, zonder lachen, aan dat de arme hulponderwijzer van een gemeente diechtbij gemelde stad, *van honger gestorven is!*

Getroude een jaar en half zou die ongelukkige (?) die zijne moeder en zuster moest onderhouden *geenen centiem jaarsweldde getrokken hebben!*

Die ongehoorde lijding is en kan niets anders zijn dan eenvondige laster, die op het liberaal ministerie terugvalt. Want, indien het waar is dat die onderwijzer in achttien maanden geene jaarsweldde heeft getrokken, dan zou de eerste schuld ervan zijn aan de liberale minist-ers, aangezien het katholiek ministerie nog maar negen maanden aan 't bewind is.

Wat de andere hongervlijdende onderwijzers betreft, namelijk die welke op wachtgeld zijn ge-

steld, de liberale dagbladschrijvers beginnen zelf te gevoelen, dat die zaak het publiek vervelt.

Indien de organen der geuzerij wezenlijk medelijden hadden met die arme slachtoffers, zij zouden hun op een meer altoonde wijze trachten ter hulp te komen, bij voorbeeld, door het afkondigen der openstaande plaatsen van onderwijzers, welke dagelijks in den *Moniteur* verschijnen.

Immers, in lieu de op wachtgeld gestelde onderwijzers van honger sterven, wat is er de oorzaak van? Natuurlijk niets anders dan dat zij zonder plaats zijn.

Het beste wat zij kunnen doen is een der openstaande plaatsen te vragen. Welnu, gedurende de afgeleopene maand heeft de *Moniteur* dagelijks aangekondigd dat er onderwijzersplaatsen openstonden in veertien verschillende gemeenten.

In die veertien gemeenten zijn er niet min dan achtien plaatsen van onderwijzers en onderwijzeressen open, waarvan de jaarsweldde 1000 tot 1600 fr. en daarboven bedragen.

Wij meenen dus wel te doen met die openstaande plaatsen aan de ongelukkige hongervlijders bekend te maken.

Doch wij zijn niet heel zeker dat zij, boven die behoorlijke betaalde plaatsen, de voorkeur niet zullen geven aan het voortduren van hun martelaarschap, dat bestaat in betaald te worden voor niets te doen.

Het zou gemakkelijker kunnen gebouren dat zij, om de weerdheid van het klerikaal ministerie te beten te doen uitschijnen, die plaatsen aan anderen lieten geven en voortgaan met... van honger te sterven en hun wachtgeld op te strijken.

M. Ed. Dujardin, een Antwerpsche kunstenaar die de eerste uitgaven van Conscience's werken met prachtige platen versierde, die om zijn karakter en zijn talent, door al zijne medeburgers, beïnd en geacht wordt, is dezer dagen krankzinnig en in een gesticht te Mechelen opgesloten geworden.

De ziekte van dien vredzamen en achtbaren man wordt toegeschreven aan slagen die hij, op 7 september, te Brussel, van de voxons, op het hoofd heeft ontvangen.

Ziedaar het werk van die eerlijke, van die verlichte liberaler!

Wat zullen ze nu zeggen, zij, die zoo zeer gelachen hebben met de schelmrijen en schurkerijen der moordenaars van Brussel?

Alles voor de geuzen, niets voor de katholieken, was de lens van het ministerie dat op 10 juni door het verontwaardigde volk van het bewind is gegaan.

Op de 200 beamten van het ministerie van financiën, zijn er nog even 25 die tot de katholieke denkwijze behooren... In het ministerie van binnenlandsche zaken en in dat van ijzerwegen zijn onze tegestreevers in overgrote meerderheid.

Wat zou het zijn moest men de lijst opstellen der magistraten, notarissen, rechters en andere beamten door het liberaal ministerie benoemd!

Dan eerst zou men zien met welke schandige partijdigheid die mannen te werk gingen.

Onder het beheer van Frère Bara en G^e was het voldoende katholiek te zijn om uit alle ambten verstootten te worden.

Men zag toen niet maar de verdiensten maar wel naar de denkwijze van een plaatsverlangde.

Was dat rechtvaardig? Is het zoo dat men de burgers moet behandelen?

Moest het katholiek ministerie de liberalen nu van hetzelfde laken een broek passen, ge zoudt ze met weinig hooren schreeuwen tegen de overdraagzaamheid en de dwingelandij der klerikalen.

Eene schoone lamp wordt een stond daarna op tafel gezet.

— Wees nu zoo goed, Adela, me de oorzaak naverheve ontsteltens mi te leggen. Ik ben benieuwd ze te kennen.

— Lanster. Over een uur was ik, vermoed van in den hof met een boek heen en weer te wandelen, een weinig in 't priet gaan rusten.

Dezen murgend reeds was ik eene lichte hoofd-pijn gewaar geworden, en in plaats van door mijn wandeling te vermindern, was ze merklijk vergroot.

Werktingelijk liet ik mijn hoofd tegen eenen boomstam rusten, en... weinige minuten daarna viel ik in slaap. Wat een droom alsdan voor mijne beoogdelijke ogen spookte, o! dat kan ik u niet afschilderen... Het eerste tafereel nochtans was voor mij verrukkend schoon. Het was een buiten-gevoel prachtig weder; nog nooit heb ik de zon zulk een glas zien uitwerpen als toen, en het nispansel met zulk schitterend blauw overdekt gezien; de liedjes der vogelen kloekten hier in den hof met een levendnatuurlijk kracht en duizende bloemen van alle kleuren en grootte vervulden de lucht met humane streelende geuten; in een woord de natuur was in feest om hetgeen gebeuren ging. En 't was feest ook in mijn hart. De aangenaamste aandoeningen bestormden het, en mijn geest haalde als het ware in een zee van bloemrijke denkbeelden.

Want hetgeen ik zoolang gewenscht had, ging plaats hebben; onze liefde, Arthur, ging door het huwelijk bekrachtigd worden... Het uur der plechtigheid was gekomen; we begaven ons ter kerke, gevolgd van vrienden en magen die ons met hunne gelukwenschingen overladen.

Op dit oogenblik weergat weer het verzaarde gerommel des genaderden donders; de regen stort bij stormen neer.

— Het onweder neemt toe, Arthur! roept Adela bevend uit, dicht bij den jongeling

schrijvend. O! zoo schrikkelijk als dat van mijnen droom kan het toch niet wezen! Ik ben benauwd, Arthur!

— Ga voort, Adela, ga voort, en maak geene aandacht op dezen kortstondigen strijd der elementen...

— Ja, ik ben kinderachtig, maar, wat wilt ge? Men stilt zijne aandoeningen zoo gemakkelijk niet!

— We begaven ons dus ter kerke. Eene groote menigte volks was den ingang verzogderd. Vreemde stond op ieders geel te lezen, en wanneer wij met het rijtuig stapten, werden we door een luy genompe van bewondering gegroet... Doch wat zebende alsdan? Juist op 't oogenblik dat ik den doerpel der kerke overschrijden wilde, verdween de zon; het werd zelfs donker rond mij alsof het nacht ware.

Gij gingt den tempel binnen met al de geuten die ons vergezeld hadden, alsof niets voorviel; wat mij betreft, eene gedaante, een wille, bijna onzichtbare schaduw stond voor mij en belette mij u te volgen.

Ik worstelde met al de kracht die de angst en de wanhoop den mensch schijn te geven; ik matte mij af om die afgrijpselijke schim te verwijderen en den ingang vrij te maken; doch alles was vruchteloos.

Het donderde niet lang of ik was gansch uitgeput, het zwet rolde als water over mijn gezicht en mijn armen vielen algemat naast mijne zijden... Ik zag rondom mij... Grootte heem! hoe was alles naar, ijsselijk om aanzien... Ik bevond me gansch alleen voor de kerke; geen sterveling was nog te bespeuren. De diepste duisternis die ooit geweest is bedekte die h mel en de aarde; nu en dan kloof eene bliksstraal dit zwarte loers voor eenen stond door; doch, hetgeen het vervaardigste was, Arthur, was 't drijbubbele gerucht van den wind die rond mijne ooren floot en den stortregen in de vette opnam, van den donder die den grond

deed dreunen en wankelen en van het gekras der raven of andere vogels die door het onweder uit den toren der kerke gejaagd werden... O! dit laatste vooral was ijsselijk!... Mijn bloed stelde in mijne aderen, mijne knieën knikten; ik viel machteloos tegen eenen muur... Doch alle mijne zintuigen bezaten niet tegenstaande dat een ongemeene kracht en lijfheid; ik sloot mijne oogen, ik bedekte ze met mijne handen, ik deed al wat ik kon om te zien noch te hooren; te vergeefs! niets van al wat omzing ontsapte me... Ik wierp eenen blik op mijzelf... God!... waar zijn die schitterende bliksbeelden? Waar die kroon die mijn met kunst gevlochten haar bedekte?

— Alles was verscheurd door den wind, ontkleurd door den regen; niets dan vuile, walginhoezende lompen hingen aan mijn lijf; de bloemen mijner kroon lagen in 't slijk, en mijn haar werd in wanorde rond mijn aangezicht gezwep... Tot hertoe had ik de raven op een zekere hoogte boven mijn hoofd zien zweven en hooren hooien, doch eensklaps daalden zender, en vloegen rond mij, hun overvloedig, helsch gekras nog vermeerderend; een zelle naderde me meer dan de anderen, stak haren kop vooruit en rukte met haren bek eenen kostbaren steen weg, die nog aan mijn loopen hing... Bij dit zicht deed de schrik en 't algrijen mij nog een laatste poging wagen; ik keerde mij opnuwen naar den ingang der kerke; doch de schim stond immer voor mij... Wie zijt ge? riep ik haar toe; wat wilt ge toech van mij? Laat me hinnen treden! De schim antwoordde me met een holle stem: Ontheilig Gods woning niet! Welke groote misdaad heb ik dan bedreven, ging ik voort, dat ge vrest dat ik Gods tempel ontzoon? Doch ik kreeg hetzelfde antwoord: Ontheilig Gods woning niet!... Ik werd razend; ik begon opnieuw te worstelen; de woede zette mij ongemeene krachten bij, God dank! eindlijk bleef de overwinning aan mij, ge wilt het, zegde de schim heenvlichtend, het zij zoo... Treed binnen!...

deed dreunen en wankelen en van het gekras der raven of andere vogels die door het onweder uit den toren der kerke gejaagd werden... O! dit laatste vooral was ijsselijk!... Mijn bloed stelde in mijne aderen, mijne knieën knikten; ik viel machteloos tegen eenen muur... Doch alle mijne zintuigen bezaten niet tegenstaande dat een ongemeene kracht en lijfheid; ik sloot mijne oogen, ik bedekte ze met mijne handen, ik deed al wat ik kon om te zien noch te hooren; te vergeefs! niets van al wat omzing ontsapte me... Ik wierp eenen blik op mijzelf... God!... waar zijn die schitterende bliksbeelden? Waar die kroon die mijn met kunst gevlochten haar bedekte?

— Alles was verscheurd door den wind, ontkleurd door den regen; niets dan vuile, walginhoezende lompen hingen aan mijn lijf; de bloemen mijner kroon lagen in 't slijk, en mijn haar werd in wanorde rond mijn aangezicht gezwep... Tot hertoe had ik de raven op een zekere hoogte boven mijn hoofd zien zweven en hooren hooien, doch eensklaps daalden zender, en vloegen rond mij, hun overvloedig, helsch gekras nog vermeerderend; een zelle naderde me meer dan de anderen, stak haren kop vooruit en rukte met haren bek eenen kostbaren steen weg, die nog aan mijn loopen hing... Bij dit zicht deed de schrik en 't algrijen mij nog een laatste poging wagen; ik keerde mij opnuwen naar den ingang der kerke; doch de schim stond immer voor mij... Wie zijt ge? riep ik haar toe; wat wilt ge toech van mij? Laat me hinnen treden! De schim antwoordde me met een holle stem: Ontheilig Gods woning niet! Welke groote misdaad heb ik dan bedreven, ging ik voort, dat ge vrest dat ik Gods tempel ontzoon? Doch ik kreeg hetzelfde antwoord: Ontheilig Gods woning niet!... Ik werd razend; ik begon opnieuw te worstelen; de woede zette mij ongemeene krachten bij, God dank! eindlijk bleef de overwinning aan mij, ge wilt het, zegde de schim heenvlichtend, het zij zoo... Treed binnen!...

deed dreunen en wankelen en van het gekras der raven of andere vogels die door het onweder uit den toren der kerke gejaagd werden... O! dit laatste vooral was ijsselijk!... Mijn bloed stelde in mijne aderen, mijne knieën knikten; ik viel machteloos tegen eenen muur... Doch alle mijne zintuigen bezaten niet tegenstaande dat een ongemeene kracht en lijfheid; ik sloot mijne oogen, ik bedekte ze met mijne handen, ik deed al wat ik kon om te zien noch te hooren; te vergeefs! niets van al wat omzing ontsapte me... Ik wierp eenen blik op mijzelf... God!... waar zijn die schitterende bliksbeelden? Waar die kroon die mijn met kunst gevlochten haar bedekte?

— Alles was verscheurd door den wind, ontkleurd door den regen; niets dan vuile, walginhoezende lompen hingen aan mijn lijf; de bloemen mijner kroon lagen in 't slijk, en mijn haar werd in wanorde rond mijn aangezicht gezwep... Tot hertoe had ik de raven op een zekere hoogte boven mijn hoofd zien zweven en hooren hooien, doch eensklaps daalden zender, en vloegen rond mij, hun overvloedig, helsch gekras nog vermeerderend; een zelle naderde me meer dan de anderen, stak haren kop vooruit en rukte met haren bek eenen kostbaren steen weg, die nog aan mijn loopen hing... Bij dit zicht deed de schrik en 't algrijen mij nog een laatste poging wagen; ik keerde mij opnuwen naar den ingang der kerke; doch de schim stond immer voor mij... Wie zijt ge? riep ik haar toe; wat wilt ge toech van mij? Laat me hinnen treden! De schim antwoordde me met een holle stem: Ontheilig Gods woning niet! Welke groote misdaad heb ik dan bedreven, ging ik voort, dat ge vrest dat ik Gods tempel ontzoon? Doch ik kreeg hetzelfde antwoord: Ontheilig Gods woning niet!... Ik werd razend; ik begon opnieuw te worstelen; de woede zette mij ongemeene krachten bij, God dank! eindlijk bleef de overwinning aan mij, ge wilt het, zegde de schim heenvlichtend, het zij zoo... Treed binnen!...

deed dreunen en wankelen en van het gekras der raven of andere vogels die door het onweder uit den toren der kerke gejaagd werden... O! dit laatste vooral was ijsselijk!... Mijn bloed stelde in mijne aderen, mijne knieën knikten; ik viel machteloos tegen eenen muur... Doch alle mijne zintuigen bezaten niet tegenstaande dat een ongemeene kracht en lijfheid; ik sloot mijne oogen, ik bedekte ze met mijne handen, ik deed al wat ik kon om te zien noch te hooren; te vergeefs! niets van al wat omzing ontsapte me... Ik wierp eenen blik op mijzelf... God!... waar zijn die schitterende bliksbeelden? Waar die kroon die mijn met kunst gevlochten haar bedekte?

— Alles was verscheurd door den wind, ontkleurd door den regen; niets dan vuile, walginhoezende lompen hingen aan mijn lijf; de bloemen mijner kroon lagen in 't slijk, en mijn haar werd in wanorde rond mijn aangezicht gezwep... Tot hertoe had ik de raven op een zekere hoogte boven mijn hoofd zien zweven en hooren hooien, doch eensklaps daalden zender, en vloegen rond mij, hun overvloedig, helsch gekras nog vermeerderend; een zelle naderde me meer dan de anderen, stak haren kop vooruit en rukte met haren bek eenen kostbaren steen weg, die nog aan mijn loopen hing... Bij dit zicht deed de schrik en 't algrijen mij nog een laatste poging wagen; ik keerde mij opnuwen naar den ingang der kerke; doch de schim stond immer voor mij... Wie zijt ge? riep ik haar toe; wat wilt ge toech van mij? Laat me hinnen treden! De schim antwoordde me met een holle stem: Ontheilig Gods woning niet! Welke groote misdaad heb ik dan bedreven, ging ik voort, dat ge vrest dat ik Gods tempel ontzoon? Doch ik kreeg hetzelfde antwoord: Ontheilig Gods woning niet!... Ik werd razend; ik begon opnieuw te worstelen; de woede zette mij ongemeene krachten bij, God dank! eindlijk bleef de overwinning aan mij, ge wilt het, zegde de schim heenvlichtend, het zij zoo... Treed binnen!...

deed dreunen en wankelen en van het gekras der raven of andere vogels die door het onweder uit den toren der kerke gejaagd werden... O! dit laatste vooral was ijsselijk!... Mijn bloed stelde in mijne aderen, mijne knieën knikten; ik viel machteloos tegen eenen muur... Doch alle mijne zintuigen bezaten niet tegenstaande dat een ongemeene kracht en lijfheid; ik sloot mijne oogen, ik bedekte ze met mijne handen, ik deed al wat ik kon om te zien noch te hooren; te vergeefs! niets van al wat omzing ontsapte me... Ik wierp eenen blik op mijzelf... God!... waar zijn die schitterende bliksbeelden? Waar die kroon die mijn met kunst gevlochten haar bedekte?

— Alles was verscheurd door den wind, ontkleurd door den regen; niets dan vuile, walginhoezende lompen hingen aan mijn lijf; de bloemen mijner kroon lagen in 't slijk, en mijn haar werd in wanorde rond mijn aangezicht gezwep... Tot hertoe had ik de raven op een zekere hoogte boven mijn hoofd zien zweven en hooren hooien, doch eensklaps daalden zender, en vloegen rond mij, hun overvloedig, helsch gekras nog vermeerderend; een zelle naderde me meer dan de anderen, stak haren kop vooruit en rukte met haren bek eenen kostbaren steen weg, die nog aan mijn loopen hing... Bij dit zicht deed de schrik en 't algrijen mij nog een laatste poging wagen; ik keerde mij opnuwen naar den ingang der kerke; doch de schim stond immer voor mij... Wie zijt ge? riep ik haar toe; wat wilt ge toech van mij? Laat me hinnen treden! De schim antwoordde me met een holle stem: Ontheilig Gods woning niet! Welke groote misdaad heb ik dan bedreven, ging ik voort, dat ge vrest dat ik Gods tempel ontzoon? Doch ik kreeg hetzelfde antwoord: Ontheilig Gods woning niet!... Ik werd razend; ik begon opnieuw te worstelen; de woede zette mij ongemeene krachten bij, God dank! eindlijk bleef de overwinning aan mij, ge wilt het, zegde de schim heenvlichtend, het zij zoo... Treed binnen!...

VROUWENLIST

OORSPRONKELIJKE NOVELLE

DOOR HENRI LENAERTS.

(IIe VERVOLG.)

Enige minuten daarna verschijnt hij weder in den hof.

Adela is inderdaad wakker geworden. Bij toeval vallen hare eerste bliken op Arthur, die den tuin binnentreedt; zij herstelt zich zoo goed mogelijk, vaagt het zweef van haar voorhoofd weg, en gaat hem te gemoet.

— Ha! goeden dag, Arthur! zegt ze hem de hand reikend. Ik dank u voor uw bezoek. Ik wanhoopte u beden nog te zien; en ik verveelde me schrikkelijk. Hoe gaat het met u, Arthur?

— Niet slecht, Adela, niet slecht. God dank!

En met u! Niet zeer wel, geloof ik, want me dunkt...

— Ach neen! met mij gaat het goed...

— Goed, Adela? Des te beter! Doch... ik twijfel eraan... Ge schijnt bleek en afgemat te zijn!

— Bleek? Dat kan zijn... nochtans ik verzekeer...

— Ik geloof vast, Adela, dat ge me iets verbergt. Ge zijt onpasselijk, ik zie het, en ge wilt mij zulks verzwijgen om mij geen verdriet aan te doen... Spreek rechtuit, is 't zoo niet?

— Wel... mis gij het dan toch weten wilt, ja,

ik ben onpasselijk. Doch 't is het lichaam niet dat lijdt, maar het hart, Arthur, dat de geest... want... een ijselijke voorspelling is me gedaan geworden... 't Is leugen misschien, bedrog, maar toch immer zweeft mij dit beeld voor den geest.

— Wat is er dan gebeurd? Ge verontst met!

— Spreek; de bleekheid uws gelaats, en uwe verwilderde bliken boezemen me schrik in!

— Ik zal u alles mitleggen. Mijn eerste gedacht was u niets daarvan te zeggen, doch ik voel dat het verhaal van hetgeen me pijngt me goed zal doen. Kom, het weder is aangenaam, laat ons op deze bank neder zitten.

— Ik vrees, Adela, dat we binnen zeer weinige oogenblikken genoodtaakt zullen zijn deze plaats te verlaten. Een onweder is aanstaande.

— Een onweder? Ge spijt, ge loof ik?

— Geenszins. 't Is vanlaag zeer warm geweest, en het zal donderen. Alles is stil; geen enkel blaadje roert. Daarenboven, ziet ge ginds die zwarte wolken niet? Ze worden immer grooier, en hebben vaak en sterren reeds onzichtbaar gemaakt...

— Een onweder, Arthur?... God!... 't Was een onweder ook. Donder, bliks... Kom, ja, laat ons binnen gaan. Geef mij uwen arm, Arthur, want ik ben zoo zwak dat ik me bijkans niet recht kan houden.

— Pas zijn zij in een sofa neergezeten, of het dof geroel van eenen verwijderden donder treft hunne ooren door het openstaande venster dat op den hof uitziat.

— Hoort ik hem niet, roept Adela met schrik uit; hoor ik hem niet, den donder. Ja, ja, hij heeft denzelfden klank als daar straks! Ik bid u, Arthur, sluit het venster... en laat de stores af, want ik zie reeds de bliksstralen schieten!

— Arthur voldoet aan haren wensch. Ze belt. Eene meid verschijnt.

— Mevrouw?

— Brengt ons wat licht.

deed dreunen en wankelen en van het gekras der raven of andere vogels die door het onweder uit den toren der kerke gejaagd werden... O! dit laatste vooral was ijsselijk!... Mijn bloed stelde in mijne aderen, mijne knieën knikten; ik viel machteloos tegen eenen muur... Doch alle mijne zintuigen bezaten niet tegenstaande dat een ongemeene kracht en lijfheid; ik sloot mijne oogen, ik bedekte ze met mijne handen, ik deed al wat ik kon om te zien noch te hooren; te vergeefs! niets van al wat omzing ontsapte me... Ik wierp eenen blik op mijzelf... God!... waar zijn die schitterende bliksbeelden? Waar die kroon die mijn met kunst gevlochten haar bedekte?

— Alles was verscheurd door den wind, ontkleurd door den regen; niets dan vuile, walginhoezende lompen hingen aan mijn lijf; de bloemen mijner kroon lagen in 't slijk, en mijn haar werd in wanorde rond mijn aangezicht gezwep... Tot hertoe had ik de raven op een zekere hoogte boven mijn hoofd zien zweven en hooren hooien, doch eensklaps daalden zender, en vloegen rond mij, hun overvloedig, helsch gekras nog vermeerderend; een zelle naderde me meer dan de anderen, stak haren kop vooruit en rukte met haren bek eenen kostbaren steen weg, die nog aan mijn loopen hing... Bij dit zicht deed de schrik en 't algrijen mij nog een laatste poging wagen; ik keerde mij opnuwen naar den ingang der kerke; doch de schim stond immer voor mij... Wie zijt ge? riep ik haar toe; wat wilt ge toech van mij? Laat me hinnen treden! De schim antwoordde me met een holle stem: Ontheilig Gods woning niet! Welke groote misdaad heb ik dan bedreven, ging ik voort, dat ge vrest dat ik Gods tempel ontzoon? Doch ik kreeg hetzelfde antwoord: Ontheilig Gods woning niet!... Ik werd razend; ik begon opnieuw te worstelen; de woede zette mij ongemeene krachten bij, God dank! eindlijk bleef de overwinning aan mij, ge wilt het, zegde de schim heenvlichtend, het zij zoo... Treed binnen!...

deed dreunen en wankelen en van het gekras der raven of andere vogels die door het onweder uit den toren der kerke gejaagd werden... O! dit laatste vooral was ijsselijk!... Mijn bloed stelde in mijne aderen, mijne knieën knikten; ik viel machteloos tegen eenen muur... Doch alle mijne zintuigen bezaten niet tegenstaande dat een ongemeene kracht en lijfheid; ik sloot mijne oogen, ik bedekte ze met mijne handen, ik deed al wat ik kon om te zien noch te hooren; te vergeefs! niets van al wat omzing ontsapte me... Ik wierp eenen blik op mijzelf... God!... waar zijn die schitterende bliksbeelden? Waar die kroon die mijn met kunst gevlochten haar bedekte?

— Alles was verscheurd door den wind, ontkleurd door den regen; niets dan vuile, walginhoezende lompen hingen aan mijn lijf; de bloemen mijner kroon lagen in 't slijk, en mijn haar werd in wanorde rond mijn aangezicht gezwep... Tot hertoe had ik de raven op een zekere hoogte boven mijn hoofd zien zweven en hooren hooien, doch eensklaps daalden zender, en vloegen rond mij, hun overvloedig, helsch gekras nog vermeerderend; een zelle naderde me meer dan de anderen, stak haren kop vooruit en rukte met haren bek eenen kostbaren steen weg, die nog aan mijn loopen hing... Bij dit zicht deed de schrik en 't algrijen mij nog een laatste poging wagen; ik keerde mij opnuwen naar den ingang der kerke; doch de schim stond immer voor mij... Wie zijt ge? riep ik haar toe; wat wilt ge toech van mij? Laat me hinnen treden! De schim antwoordde me met een holle stem: Ontheilig Gods woning niet! Welke groote misdaad heb ik dan bedreven, ging ik voort, dat ge vrest dat ik Gods tempel ontzoon? Doch ik kreeg hetzelfde antwoord: Ontheilig Gods woning niet!... Ik werd razend; ik begon opnieuw te worstelen; de woede zette mij ongemeene krachten bij, God dank! eindlijk bleef de overwinning aan mij, ge wilt het, zegde de schim heenvlichtend, het zij zoo... Treed binnen!...

deed dreunen en wankelen en van het gekras der raven of andere vogels die door het onweder uit den toren der kerke gejaagd werden... O! dit laatste vooral was ijsselijk!... Mijn bloed stelde in mijne aderen, mijne knieën knikten; ik viel machteloos tegen eenen muur... Doch alle mijne zintuigen bezaten niet tegenstaande dat een ongemeene kracht en lijfheid; ik sloot mijne oogen, ik bedekte ze met mijne handen, ik deed al wat ik kon om te zien noch te hooren; te vergeefs! niets van al wat omzing ontsapte me... Ik wierp eenen blik op mijzelf... God!... waar zijn die schitterende bliksbeelden? Waar die kroon die mijn met kunst gevlochten haar bedekte?

— Alles was verscheurd door den wind, ontkleurd door den regen; niets dan vuile, walginhoezende lompen hingen aan mijn lijf; de bloemen mijner kroon lagen in 't slijk, en mijn haar werd in wanorde rond mijn aangezicht gezwep... Tot hertoe had ik de raven op een zekere hoogte boven mijn hoofd zien zweven en hooren hooien, doch eensklaps daalden zender, en vloegen rond mij, hun overvloedig, helsch gekras nog vermeerderend; een zelle naderde me meer dan de anderen, stak haren kop vooruit en rukte met haren bek eenen kostbaren steen weg, die nog aan mijn loopen hing... Bij dit zicht deed de schrik en 't algrijen mij nog een laatste poging wagen; ik keerde mij opnuwen naar den ingang der kerke; doch de schim stond immer voor mij... Wie zijt ge? riep ik haar toe; wat wilt ge toech van mij? Laat me hinnen treden! De schim antwoordde me met een holle stem: Ontheilig Gods woning niet! Welke groote misdaad heb ik dan bedreven, ging ik voort, dat ge vrest dat ik Gods tempel ontzoon? Doch ik kreeg hetzelfde antwoord: Ontheilig Gods woning niet!... Ik werd razend; ik begon opnieuw te worstelen; de woede zette mij ongemeene krachten bij, God dank! eindlijk bleef de overwinning aan mij, ge wilt het, zegde de schim heenvlichtend, het zij zoo... Treed binnen!...